

alice oseman

radio
silence
RÁDIÓSEND

TALÁLD MEG
A SAJÁT
HANGODATI

finep
selection

Radio
Silence
Rádiócsend
Alice Oseman

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Szar a sulis.
Munka is minek van? Tutira nem vágom.
Mm.
Nézz már ide. Nézzél rám.
Úgy nézek ki, mint akit érdekel az iskola?
Hát biztos nem.

Teen Suicide: *lonely boy goes to a rave*

UNIVERSE CITY: 1. rész – sötétkép

UniverseCity

109 982 megtekintés

Krízis van. Itt ragadtam Universe Cityben. KüldjeteK segítséget!

Görgess le a leirat megtekintéséhez >>>

Helló!

Remélem, hogy valaki hallja ezt.

Rádiójelekkel közvetítem ezt a felhívást – tudom, a rádió felett rég eljárt már az idő, de talán ez az egyetlen olyan kommunikációs csatorna, amelyet a Város elfelejtett megfigyelni. Borzasztóan nagy szükségem lenne a segítségre!

Universe Cityben a dolgok nem azok, aminek látszanak.

Nem árulhatom el, ki vagyok. Szólítsatok... szólítsatok csak Radiónak. Radio Silence-nek. Végül is, én amúgy is csak egy hang vagyok az éterben. Talán nem is hall senki.¹

Vajon... ha senki nem hallgat engem, van-e hangom egyáltalán?

[...]

¹ A *radio silence* szókapcsolat jelentése „rádiócsend”.

JÖVŐK

– Te is hallod? – torpant meg Carys Last. Olyan hirtelen fékezett le előttem, hogy majdnem beleszaladtam. Mindketten a vasúti peronon álltunk. Tizenöt évesek voltunk, barátok.

– Mit? – kérdeztem, mert a fülesemből jövő zenén kívül semmit sem hallottam. Azt hiszem, talán éppen az Animal Collective-től szólt valami.

Carys felnevetett, ami nem sűrűn fordult elő.

– Túl hangosan bömbölteted azt a zenét. – Beleakasztotta az ujját a fülhallgatóm drójtába, és kihúzta a fülemből. – Figyelj!

Mozdulatlanul álltunk és füleltünk, és emlékszem minden egyes dologra, amit abban a pillanatban hallottam. A vonat, amelyről néhány pillanattal korábban leszálltunk, döcögve húzott ki az állomásról, és továbbindult a város felé. Egy vasutas épp azt magyarázta egy idősebb fickónak, hogy a St. Pancras állomásra induló expresszvonat ma nem jár a hó miatt. Még a forgalom csikorgó zaját is hallottam a távolból; a fejünk felett süvítő szelet, az állomás mosdójában a vizet, azt, hogy *„Személyvonat indul – nyolc óra kettő perckor*

– *Ramsgate-be – az első vágányról*”, hólapátolást, egy tűzoltóautót és Carys hangját és...

És azt, hogy valami ég.

Megfordultunk, és a hátunk mögött elterülő havas és halott városra meredtünk. Innen, az állomásról már látnunk kellett volna az iskolánkat, de ma füstfelhő tornyosult előttünk.

– Hogy nem vettük észre a füstöt, amikor a vonaton ültünk? – kérdezte Carys.

– Én aludtam – feleltem.

– De én nem.

– Nem arra figyeltél.

– Hát, nagyon úgy tűnik, hogy leégett az iskola – szólt, és leült egy padra az állomáson. – Végre, teljesült a hétéves Carys kívánsága!

Egy pillanatig csak bámultam magam elé, majd én is leültem mellé.

– Szerinted ez is egy újabb ugratás? – kérdeztem. Az elmúlt hónap során ugyanis névtelen bloggerek egyre meredekebb csínytevéseket követtek el az iskolánkban.

Carys vállat vont.

– Végül is mindegy, nem? A végeredmény ugyanaz.

– Dehogy mindegy! – Ebben a pillanatban kezdtem felfogni a dolog súlyát. – Ez azért... ez azért nagyon komoly dolognak tűnik. Mindenkinek iskolát kell majd váltania. Úgy fest, hogy az egész C és D tömbnek annyi. – A szoknyámat gyűrögettem. – A D tömbben volt a szekrényem. Benne volt a vázlatfüzetem az érettségi portfólióimhoz. Egy csomó időm ráment, hogy megcsináljam.

– Ó, basszus!

Megborzongtam.

– De mégis miért csinálna valaki ilyet? Annyi ember kemény munkáját tönkretették! Elcseszték egy csomó ember érettségijét, pedig az már komoly hatással van mindenkinek a jövőjére. Szó szerint emberi életeteket tettem tönkre!

Úgy tűnt, Carys eltöpreng ezen. Már nyitotta a száját, hogy válaszoljon – de végül nem mondott semmit.

1. NYÁRI TRIMESZTER

a)

OKOS VOLTAM

– Számunkra fontos a diákjaink boldogsága, és *nagyon* fontos a sikerük is – jelentette ki dr. Afolayan, az igazgatónő, a tizenkettedikesek nyári trimeszterét indító szülői értekezletén megjelent, mintegy négyszáz szülő és diák előtt. Tizenhét éves voltam, prefektus, és a színpalak mögött ültem, ugyanis két perc múlva beszédet kellett mondanom. Nem írtam meg előre a beszédemet, és nem is voltam ideges. Igencsak elégedett voltam magammal.

– *Kötelességünknek* tekintjük, hogy biztosítsuk az iskolánkban tanuló fiataloknak a lehető legnagyobb lehetőségeket, amelyeket a mai világ kínál.

Tavaly úgy sikerült megnyernem a prefektusi címet, hogy a kampányposzter fotóján rendesen betokásodtam, a kampánybeszédemben pedig használtam a *mém* szót. Sikerült azt a benyomást keltenem, hogy le se szarom ezt a választást – holott épp az ellenkezője volt igaz –, és így az emberek rám akartak szavazni. Senki nem mondhatja, hogy nem ismerem a célközönségemet.

Mindezek ellenére még nem igazán tudtam, mit fogok mondani a körülbelül öt perc múlva esedékes beszédemben. Afolayan már el-sütött minden frázist, amit a zsebemben talált, esti bulit hirdető szó-rólapra firkantottam.

– Az Oxfordra és Cambridge-re felkészítő programunk idén kü-lönösen nagy sikerrel működik...

Összegyűrtem a szórólapot, és a földre dobtam. Nincs más hátra, mint az improvizáció.

Korábban is rögtönöztem már beszédeket, szóval nem volt ez olyan nagy durranás, és amúgy sem tűnt fel soha senkinek, hogy ab-ban a pillanatban szülöm meg a mondókámat; még csak *eszébe sem jutott senkinek*, hogy esetleg blöffölök. Híres voltam arról, milyen összeszedett vagyok, hogy mindig megcsinálom a házimat, követ-kezetesen jók a jegyeim, és hogy Cambridge-be készülök. A tanárok imádtak, a diákok pedig irigyeltek.

Okos voltam.

Évfolyamelső voltam.

Cambridge-be készültem – a diplomámmal menő állást szerzek majd, keresek egy rakás pénzt, és nagyon boldog leszek.

– És úgy vélem – mondta éppen dr. Afolayan –, hogy a tanári kar is megérdemli a tapsot, mivel ebben az évben rendkívül keményen dolgoztak.

A közönség tapsolni kezdett, én viszont láttam, hogy néhány di-ák a szemét forgatja.

– Most pedig szeretném bemutatni a prefektusunkat, Frances Janviert.

Az igazgatónő rosszul ejtette ki a nevemet. Láttam, hogy Dani-el Jun, a másik prefektus, engem néz a színpad túloldaláról. Daniel utált, mivel mindketten könyörtelen tanulógépek voltunk.

– Frances következetesen kimagasló eredményeket ér el, mióta csak néhány évvel ezelőtt csatlakozott hozzánk, és büszkeséggel tölt el, hogy benne megtestesül mindaz, amit az Akadémia képvisel. Ma közvetlenül Francestól hallhatják majd, milyen tapasztalatokat szerzett az Akadémián végzősként, és milyen tervei vannak a jövőre nézve.

Felálltam, kísétáltam a színpadra és remekül éreztem magam, mert erre születtem.

A NARRÁTOR

– Frances, ugye nem fogsz megint rögtönözni? – kérdezte anya tizenöt perccel korábban. – Legutóbb is feltartott hüvelykujjal fejezted be a beszédedet elköszönés helyett!

Kint állt velem a folyosón, a színpad bejárata előtt.

Anyukám mindig is imádta a szülői értekezleteket – leginkább azért, mert az emberek elég zavarodottan tudnak nézni, amikor elárulja, hogy az anyám. Ennek az az oka, hogy ő fehér, én meg csak félig vagyok az, és a legtöbb ember azt hiszi, spanyol vagyok, mivel tavaly magántanár készítet fel a spanyolérettségire.

Anyukám azt is nagyon élvezte, hogy a tanárok újra és újra ódákat zengtek neki rólam.

Meglobogtattam az orra előtt a szórólapot.

– Már megbocsáss, de nagyon alaposan felkészültem!

Anyá kikapta a kezemből a lapot és áttanulmányozta.

– Összesen három vázlatpontot írtál fel ide, és abból az egyik az, hogy „meg kell említeni az internetet”.

– De nekem pont elég ennyi. Rizsázásban verhetetlen vagyok!

– Jaj, tudom én azt! – Anya visszaadta a szórólapot, és nekidőlt a falnak. – De nem bánám, ha a mostani beszédedben nem azzal töltenél három percet, hogy a *Trónok harcát* elemezted.

– Ezt muszáj mindig felhánytorgatnod?

– Muszáj bizony!

Vállat vontam.

– A fő témák megvannak. Okos vagyok, egyetemre megyek, bla-bla, jegyek-siker-boldogság. Nem lesz gáz!

Néha úgy éreztem, mintha ezen kívül nem is lenne más téma, amiről beszélni tudnék, hiszen ez volt az önbizalmam fő forrása. A szó minden értelmében elég szánalmas ember voltam, de legalább az egyetemre felvesznek majd.

Anyá felvonta a szemöldökét.

– Ezzel nem nyugtattál meg.

Próbáltam nem kattogni a beszédemen, inkább arra gondoltam, mi lesz az esti programom.

Azt terveztem, hogy miután hazamegyek, csinálok egy kávé, vágok egy szelet sütit, aztán felmegyek a szobámba, bekuckózok az ágyamba, és meghallgatom a *Universe City* legújabb epizódját. A *Universe City* podcast a YouTube-on futott.² A főszereplője egy öltönyös egyetemista detektív, aki próbál kijutni egy szörnyektől hemzsező, sci-fi egyetemről. Senki sem tudta, ki készíti a podcastot, de a narrátor hangja volt az, ami miatt ráfüggtem – volt benne valami lágy, valami megnyugtató, ami egészen elálmosította az embert. Olyan volt, mintha valaki a hajamat simogatná. Tudom, fura ilyet mondani, de tényleg olyan volt.

Úgyhogy ez volt a ma esti tervem.

² A *Universe City* cím szójáték: szó szerinti fordítása „Világegyetem-város”, azonban kiejtése csaknem azonos a *university*, azaz „egyetem” szóéval.

– Biztos, hogy minden oké lesz? – nézett le rám anya. Mindig ezt kérdezte, mielőtt beszédet kellett mondanom, ami sűrűn előfordult.

– Persze hogy minden oké lesz!

Anya lesimította a blézerem gallérját, és az ujjával megkocogtatta az ezüst prefektusi kitűzőmet.

– Emlékeztess már, kérlek, miért is akartál prefektus lenni!

– Mert nagyon jó vagyok benne! – feleltem, de magamban azt gondoltam: *Mert az egyetemek ezt szeretik.*

TOTÁL KIKÉSZÜLTEM, CSAK MOST A BOLDOGSÁGTÓL

Elmondtam a mondókámat, lesétáltam a színpadról és ránéztem a telefonomra, mert hozzá sem nyúltam egész délután. És akkor láttam meg. Azt a Twitter-üzenetet, amely nem sokkal később örökre megváltoztatta az életemet.

Fojtott hangon fuldokoltam egy sort, lerogytam egy műanyag székre, és olyan erősen belekapaszkodtam a másik prefektus, Daniel Jun karjába, hogy felszisszent:

– Au! Mi van már?

– Valami rendkívüli horderejű dolog történt velem a Twitteren.

Daniel, aki a *Twitter* szó elhangzásáig mérsékelt érdeklődést mutatott, most a homlokát ráncolta. Lefeszegette az ujjaimat a karjáról, majd fintorogva elfordult, mintha valami elképesztően kínos dolgot mondtam volna.

A fő dolog, amit Daniel Junról tudni kell, hogy valószínűleg fel is kötné magát, ha azzal jobb jegyeket szerezhet. A legtöbb ember

szemében ő és én pontosan egyformák voltunk. Mindketten okosak voltunk, mindketten Cambridge-be készültünk, és mindenki csak ennyit látott belőlünk: a tudomány két fénylő istenségét, akik magasan az iskolaépület fölött szárnyalnak.

A legfőbb különbség kettőnk között az volt, hogy míg én halálisan viccesnek találtam a „rivalizálásunkat”, Daniel úgy viselkedett, mintha élet-halál harcban kellene eldöntenünk, ki a legnagyobb stréber.

Na mindegy.

Igazából két rendkívüli horderejű dolog is történt. Ez volt az első:

@UniverseCity követ

A másik pedig egy üzenet volt, amelyet „Toulouse”-nak, azaz online álnevemnek címeztek:

Üzenetek > Radio és közted

hali toulouse! lehet, hogy ez nagyon furcsán hangzik, de láttam néhány Universe City fan art képet, amit posztoltál, és annyira tetszenek!

meg akartam kérdezni, nem érdekelne-e valamilyen együttműködés? készíthetnél képeket az egyes Universe City epizódokhoz

egy ideje már próbáltam találni valakit, akinek a stílusa passzol a műsorhoz, és a tiéd nagyon bejön

viszont a Universe City nonprofit projekt, fizetni nem tudok, szóval totál megértem, ha nemet mondasz, de úgy tűnik, hogy nagyon szereted

a műsort, és így meg akartam kérdezni, hogy érdekelne-e a dolog. nyilván mindenütt feltüntetném, hogy te készíted a vizuális elemeket. bárcsak fizethetnék, de nincs pénzem.

(diák vagyok). szóval jelezz vissza, hogy érdekelne-e a dolog. ha nem, akkor is imádom a képeidet, de tényleg.

radio x

– Na, mondd már! – forgatta a szemét Daniel. – Mi történt?

– Valami felfoghatatlan – suttogtam.

– Ja, az nekem is leesett.

Hirtelen belém hasított, hogy erről senkinek sem szólhatok. Valószínűleg amúgy sem tudnák, mi is az a *Universe City*, és a fan art készítés egyébként is furá hobbí – még a végén azt hinnék, hogy titokban pornót rajzolok, vagy ilyesmi, aztán mindenki lenyomozná a Tumblr-oldalamat, és elolvasnák rajta az összes személyes bejegyzésem, és minden iszonyú lenne. Lehullana a lepel Frances Janvier prefektusról, a stréberek királynőjéről, és kiderülne, hogy titokban habzó szájú rajongó!

Megköszörültem a torkom.

– Öhm... téged úgysem érdekelne. Ne aggódj ezen.

– Akkor jó. – Daniel ezzel fejcsoválva elfordult.

Universe City. Engem választott. Hogy rajzoljak neki.

Úgy éreztem, totál kikészültem, csak most a boldogságtól.

– Frances? – kérdezte egy nagyon csendes hang. – Minden oké?

Felnéztem, és szemtől szemben találtam magam Aled Lasttal, Daniel legjobb barátjával.

Aled Last egy kicsit úgy festett, mint egy gyerek, aki nem találja az anyukáját a szupermarketben. Ennek valószínűleg ahhoz volt köze, mennyire fiatalnak látszott, milyen nagy, kerek szeme volt, és hogy a haja puha volt, mint a babáké. Úgy tűnt, mintha sosem érezné kényelmesen magát a ruháiban, bármit is viseljen.

Ő nem a mi sulinkba járt, hanem a város túlsó végén lévő fiúiskolába, és bár csak három hónappal volt idősebb nálam, egy évfolyammal fölöttem járt. A legtöbb ember Daniel révén ismerte Aledet. Én azért ismertem, mert az utca túloldalán lakott, és régebben jóban voltam az ikertestvérével, és iskolába is ugyanazzal a vonattal jártunk, bár nem egy kocsiba szálltunk fel, és nem is szóltunk egymáshoz.

Aled Last ott állt Daniel mellett, és engem figyelt, ahogy ott ülök a széken, és kapkodom a levegőt. Egy kicsit össze is rezzent a saját kérdése hallatán, és így folytatta:

– Ööö, bocsi, csak... úgy néztél ki, mint aki mindjárt rosszul lesz, vagy ilyesmi.

Megpróbáltam kinyögni egy mondatot anélkül, hogy hisztérikus nevetésben törnék ki.

– Jól vagyok! – mondtam végül, de közben eszelősen vigyorogtam, és valószínűleg úgy néztem ki, mint egy örült sorozatgyilkos. – Te mit keresel itt? Lelki támaszt nyújtasz Danielnek?

A pletykák szerint Aled és Daniel egész életükben elválaszthatatlanok voltak, annak ellenére, hogy Daniel egy nagyképű, okoskodó gyökér, Aled pedig nagyjából ötven szót szól naponta.

– Öhm, nem – felelte, és szokás szerint alig lehetett hallani a hangját. Rémültnek tűnt. – Dr. Afolayan kérte, hogy én is tartsak előadást. Az egyetemről.

Nagyot néztem.

– De hát nem is ide jársz!

– Ööö, hát, nem.

– Akkor mit akar tőled?

– Mr. Shannon ötlete volt. – Mr. Shannon volt az igazgató Aled sulijában. – Valami iskolák közötti bajtársiasság. Igazából úgy volt, hogy az egyik barátom fog beszélni... tavaly prefektus volt... de most nagyon elfoglalt, úgyhogy... megkérdezte, hogy nem csinálnám-e meg helyette, szóval... ja.

Aled hangja beszéd közben egyre halkult, mintha nem is hinné, hogy figyelek rá, annak ellenére, hogy végig őt néztem.

– Te meg igent mondtál? – kérdeztem.

– Aha.

– *De miért?*

Aled zavartan felnevetett.

Ezen a ponton már láthatóan remegett.

– Mert egy krumpli! – mordult fel karba tett kézzel Daniel.

– Hát igen – motyogta Aled, de mosolygott.

– Nem kell megcsinálnod – vetettem fel. – Simán megmondom, hogy beteg vagy, és minden rendben lesz.

– De, igazából muszáj megtennem – felelte Aled.

– Semmit nem kell megtenned, amit nem akarsz! – válaszoltam, de tudtam, hogy ez nem igaz, és Aled is tudta, mert csak nevetett és a fejét csóválta.

Többet nem beszélünk.

Ismét Afolayan állt a színpadon.

– És most fogadják szeretettel Aled Lastot, a fiúiskola egyik *csodálatos*, tizenharmadik évfolyamos tanulóját, aki szeptemberben az ország egyik legszínvonalasabb egyetemén kezdi meg tanulmányait. Legalábbis, ha minden a terv szerint alakul a vizsgákon!

Ezen minden szülő nevetett, Daniel, Aled és én viszont nem találtuk viccesnek.

Afolayan és a szülők tapsolni kezdtek, Aled pedig felsétált a színpadra. Odalépett a mikrofonhoz. Én már vagy ezerszer mondtam beszédet, és még így is minden alkalommal bukfenchezett egyet a gyomrom előtte, de most vagy hárommilliárdszor rosszabb volt Aledet elnézni.

Korábban egyszer sem beszéltem úgy rendesen Aleddel. Ugyanazzal a vonattal járt iskolába, mint én, de ő másik kocsiba szállt fel. Szinte semmit nem tudtam róla.

– Öhm, nos, igen. Helló! – kezdte. Olyan volt a hangja, mintha egy perce még zokogott volna.

– Nem tudtam, hogy ennyire bátortalan – súgtam oda Danielnek, de ő nem válaszolt.

– Igen, tehát voltam tavaly egy, öhm, felvételi elbeszélgetésen...

Daniellel együtt néztük, ahogy próbál valahogy végigvergődni a beszédén. Daniel, aki hozzám hasonlóan rutinos előadó volt, időnként a fejét csóválta. Egy ponton azt mondta:

– Nemet kellett volna mondania, a kurva eget!

Rossz volt nézni a kínlódását, úgyhogy a beszéd második felében visszaültem a székemre, és vagy ötvenszer újraolvastam a Twitter-üzenetet. Próbáltam lekapcsolni az agyamat, és csak a *Universe City*-re meg az üzenetekre koncentrálni. Radiónak tetszettek a rajzaim!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Az én hülye kis karaktervázlataim, a fura kis vonalrajzok, amelyeket hajnali háromkor firkálgattam az olcsó kis jegyzetfüzetembe, ahelyett, hogy a törtésszémet fejeztem volna be. Velem még soha nem történt semmi ilyesmi!

Amikor Aled lejött a színpadról és újra csatlakozott hozzánk, azt mondtam:

– Szép volt, nagyon jó beszédet tartottál! – Persze mindketten tudtuk, hogy ez nem igaz.

Aled a szemembe nézett. A szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek. Talán ő is éjjeli bagoly volt, mint én.

– Kösz! – felelte, aztán arrébb lépett, én pedig azt gondoltam, hogy valószínűleg most láttam őt utoljára.